Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 649 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van *"Palestijnse nationaliteit"* te zijn, op 26 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2025.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van "*Palestijnse nationaliteit*" te zijn en België te zijn binnengekomen op 18 januari 2024, dient op 22 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 9 februari 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 3 oktober 2025.

1.3. Op 15 december 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend verstuurd wordt op 16 december 2025 en die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift als stuk 1.
2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt dat de beslissing niet genomen werd binnen de in de wet voorziene termijn van vijftien werkdagen en verwijt de commissaris-generaal niet te motiveren waarom die termijn niet nageleefd werd. Zij meent dat zij erop mocht vertrouwen dat haar verzoek niet meer niet-ontvankelijk zou worden verklaard.

Vervolgens meent verzoekster dat de bestreden beslissing geen specifieke informatie bevat over het actueel karakter van haar statuut in Griekenland en het verblijfsrecht waarover zij zou (kunnen) beschikken. Daardoor kan volgens haar niet worden gesteld dat zij actueel, of op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, nog steeds over internationale bescherming beschikt in Griekenland. Zij preciseert dat zij enkel erkend heeft dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland kon beschikken over een verblijfsstatuut, maar niet dat die thans nog actueel is. Zij meent dat minstens aangenomen moet worden dat de actualiteit van zowel haar beschermingsstatus als de daaraan gekoppelde verblijfstitel ter discussie staat. Zij licht toe dat zij Griekenland verlaten heeft op 18 januari 2024, zij er sindsdien niet meer woonachtig is, zij er geen domicilie meer heeft en de Griekse autoriteiten de verkregen internationale bescherming kunnen intrekken of beëindigen. Volgens haar dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden, met name dat de nodige informatie wordt opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming dewelke zij heeft verkregen en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

Zij vervolgt dat zij in Griekenland geen bescherming tegen refoulement geniet en dat zij bij terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling. Zij wijst op het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland. Zij zou wel degelijk stappen ondernomen hebben om haar verblijf er op te bouwen, doch zonder succes. Sedert het moment dat zij Griekenland verlaten heeft, namelijk op 18 januari 2024, heeft zij er geen enkel aanknopingspunt meer.

Verzoekster wijst erop dat zij er als jonge vrouw herhaaldelijk geconfronteerd werd met seksueel grensoverschrijdend gedrag en geweld, dat ook na de toekenning van haar status de problemen bleven aanhouden en dat de toegang tot effectieve bescherming en zorg problematisch was. De beslissing is volgens haar tegenstrijdig waar haar enerzijds verweten wordt geen klacht te hebben ingediend en anderzijds erkend wordt dat zij de dag erna klacht is gaan indienen samen met haar broer. Zij vreest opnieuw blootgesteld te zullen worden aan seksueel geweld en verwijt de commissaris-generaal haar probleem kunstmatig te beperken binnen de grenzen van het opvangcentrum.

Vervolgens kaart zij aan dat zij verklaard heeft dat zij problemen had met haar zicht en pijn had aan haar ogen, waaromtrent zij een verslag van de oogarts van 26 september 2025 heeft neergelegd. De commissaris-generaal houdt volgens haar geen rekening met de drempels die voor een alleenstaande of jonge vrouw in een onveilige opvangcontext reëel zijn.

Verder kaart zij aan dat haar situatie nog verder bemoeilijkt wordt door de administratieve problemen die zij er zal kennen. Verzoekster verwijst specifiek naar de volgende bronnen, die zij uitvoerig bespreekt: AIDA/ECRE *Country Report: Greece. Update 2022* van 8 juni 2023, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van juni 2022, RSA/PRO ASYL, *Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socioeconomic rights* van maart 2023. Verzoekster besluit dat uit voorgaande landeninformatie blijkt dat er in haar individuele geval sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

Zij meent dat de onafhankelijke instelling ‘RSA’ aantoont dat er een vermoeden is van tekortkomingen van de Griekse overheid en verwijt de commissaris-generaal de problemen voor Griekse statushouders te minimaliseren. Uit de meest recente landeninformatie, waarbij zij verwijst naar het laatste verslag van RSA van 7 april 2025, blijkt volgens haar wel degelijk dat de situatie erger is dan deze geschetst in de vroegere rapporten en dat ze georkestreerd wordt door de Griekse autoriteiten. Zij stipt aan dat uit voormeld RSA-rapport onder meer blijkt dat het onmogelijk is voor begunstigden van internationale bescherming om hun rechten af te dwingen. Het is volgens haar niet omdat hij over een vluchtelingenstatus beschikt in Griekenland, dat haar beschermingsverzoek in België onontvankelijk verklaard moet worden. Verwijzend naar het AIDA-rapport van 2024 stelt zij dat de rechten van internationaal beschermden in Griekenland niet

dezelfde zijn dan die van de eigen Griekse bevolking nu statushouders er uitgesloten worden van de mogelijkheid tot gezinshereniging. De commissaris-generaal gaat volgens haar onterecht uit van een gelijke behandeling en toegang tot de basisrechten. Het gaat volgens haar niet op om een dossier zo lang te laten liggen om het dan vervolgens alsnog niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal moet toegeven dat de levensomstandigheden in Griekenland van asielzoekers en vluchtelingen problematisch en precair zijn. In het licht van de omstandigheden beschreven door RSA acht zij het niet redelijk dat haar verweten wordt geen steun gezocht te hebben in Griekenland, nu zij die toch niet kon krijgen. Zij gaat vervolgens in op de problemen inzake huisvesting, werkgelegenheid en inzake de medische zorgen. Verder verwijt hij de commissaris-generaal een selectieve lezing te doen van de algemene rapporten en benadrukt hij de administratieve problemen inzake de AMKA, AFM en ADET. Zij stelt dat het ook verre van onzeker is of haar documenten nog geldig zullen zijn bij terugkeer naar Griekenland en meent geconfronteerd te zullen worden met een *catch 21*. Zij stelt dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Verzoekster besluit dat er geen enkel risico is dat het gemeenschappelijke vertrouwensbeginsel in het gedrang komt, ingeval er aanleiding is op basis van de elementen waarover de Belgische autoriteiten beschikken, om over te gaan tot erkenning en dat er op basis van haar verklaringen, documenten en informatie wel degelijk aanleiding is om over te gaan tot het verlenen van internationale bescherming.

3. Stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgend stuk:

- Brief van 19 november 2025 aan het CGVS: "*Inaccurate and misleading information in CEDOCA Country of Origin Information Focus: GREECE, Assistance to Migrants report, published 25th July 2025*."

3.2. Op 21 augustus 2026 legt de commissaris-generaal een pleitnota neer, waarbij zij refereert aan volgende stukken, waarvan zij de weblinks vermeldt:

- RSA, *Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*, april 2026;
- COI Focus, *GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail*, 13 februari 2026;
- COI Focus. *GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA,* 31 maart 2026;
- Cedoca, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 juni 2026;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, juli 2026.

3.3. Op 25 augustus 2026 maakt verzoekster een "*aanvullende nota/pleitnota"* over, waarbij zij volgende stukken voegt met vermelding van de weblinks:

- RSA, *Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*, april 2026;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, juli 2026.

3.4. Op 26 augustus 2026 maakt verzoekster een *"aanvullende nota/pleitnota"* over, waarbij zij volgende nieuwe stukken voegt met vermelding van de weblinks:

- Foto identiteitsdocument Belgisch kind;
- Bijlage 19*ter*.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Artikel 2.47, § 1, vierde en vijfde lid, van de RvV-wet, dat betrekking heeft op de pleitnota, luidt als volgt:

“De rechter biedt beide partijen de mogelijkheid om een eenmalige pleitnota neer te leggen en dit tot vijf dagen voor de zitting. In deze pleitnota krijgt de verzoekende partij de mogelijkheid om te repliceren op de verweernota. De rechter kan aan beide partijen aanvullende inlichtingen of ophelderingen vragen, die in deze pleitnota kunnen worden verstrekt. Via deze pleitnota hebben de beide partijen de mogelijkheid het dossier te actualiseren alsook, in het geval van een onderzoek ex nunc, eventuele nieuwe elementen aan te brengen. Bijhorende stavingsstukken worden geïnventariseerd.

Een pleitnota wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de vastgestelde termijn. Indien een partij meerdere pleitnota’s indient binnen de voorziene termijn, wordt enkel de laatste ingediende aan de debatten toegevoegd.”

Verzoekster legt twee pleitnota’s neer (zie *supra* 3.3. en 3.4.). Zij worden beide ingediend binnen de termijn voorzien in artikel 2.47 van de RvV-wet. De pleitnota van 26 augustus 2026 betreft de laatst ingediende waardoor enkel die aan de debatten wordt toegevoegd.

5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Zij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 13 januari 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waaronder de Griekse verblijfsvergunning (ADET). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters verblijfsvergunning geldig is van 13 oktober 2023 tot 12 oktober 2026 en haar Grieks reisdocument van 5 december 2023 tot 4 december 2028 (AD CGVS, landeninformatie, aanvraag derde landen).

Er zijn geen indicaties dat verzoekster thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Zij brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat verzoekster geen actueel en effectief verblijfsadres heeft in Griekenland kan immers niet worden afgeleid dat zij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien zij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar beschermingsstatuut omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoekster toe om dit op afdoende wijze aan te tonen, *quod non*.

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoeksters beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in (oud) artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

6. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft

toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *"zeer verregaande materiële deprivatie"* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van hoofdstuk VII van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

7. Verzoekster betoogt in essentie dat zij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

8. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk het belang benadrukt van "*objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten"* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden voor een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht en beoordeeld, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken (onder meer met betrekking tot werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Dit komt overeen met de artikelen 24 tot en met 36 van de Verordening (EU) 2024/1347. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden

geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Gelet op de veelheid aan informatie die door beide partijen wordt bijgebracht, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op de voorliggende gegevens stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

9. De Raad herinnert eraan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel "*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, waaronder het RSA-rapport van april 2026 en het AIDA-rapport van juli 2026, alsook 's Raads rechtspraak van 20 februari 2026, gewezen in Verenigde Kamers, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er (nog steeds) niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De bijgebrachte informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Een individuele beoordeling van verzoeksters concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

10. Het komt verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband wordt het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud benadrukt, dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een

risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

10.1. In de bestreden beslissing komt naar voor dat er op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoekster kan worden afgeleid. Dit aspect wordt door verzoekster niet betwist.

10.2. Verzoekster, een drieëntwintig jarige volwassen vrouw, maakt niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland. Uit haar verklaringen en bijgebrachte stukken blijkt niet dat zij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

Verzoekster verklaart bij de DVZ dat zij gezond is en geen medische problemen heeft (AD CGVS, Verklaring DVZ, 7 februari 2024, punt 29). Zij antwoordt negatief op de vraag of zij persoonlijke problemen van medische of psychologische aard heeft, stelt niet te beschikken over medische attesten of documenten en geeft aan geen dringende en noodzakelijke medische zorg nodig te hebben (AD CGVS, Bijkomende vragen M-status, 7 februari 2024). Verzoekster legt enkel een consultatieverslag neer over haar zicht van 26 september 2025. Hierin staat louter en alleen dat verzoekster een verminderd zicht heeft en dat zij een bril en een lens moet dragen. Er is geen sprake van een bepaalde diagnose en noodzakelijk geachte behandeling of opvolging in haar hoofde (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10). Voor het overige legt zij geen medische stukken neer. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft zij te kennen dat zij in Griekenland toegang had tot een dokter, dat zij die ook gezien heeft en zij hiervoor niet diende te betalen (NPO, p. 10-11). Verder verklaart zij dat ze zich niet geïnformeerd heeft naar een ziekteverzekering (NPO, p .11). Op de vraag of zij ooit buiten het opvangcentrum getracht heeft medische hulp te bekomen, stelt zij expliciet dat zij onmiddellijk een vlucht genomen heeft om te vertrekken zodra zij uit het opvangcentrum kwam (NPO, p. 11). Ook wanneer zij gevraagd wordt naar de zorgen die zij nodig had voor haar zicht, verklaart verzoekster opnieuw dat zij onmiddellijk vertrokken is zodra zij haar papieren had (NPO, p. 12).

Enerzijds kan uit het rechtsplegingsdossier niet worden afgeleid dat verzoekster bepaalde medische problemen heeft die gevolgen zouden hebben op haar autonomie of zelfredzaamheid. Anderzijds blijkt evenmin dat zij in Griekenland zou verstoken zijn gebleven van bepaalde noodzakelijke medische zorgen, in tegendeel; verzoekster zag een dokter in het opvangcentrum en besloot om na het verlaten van het opvangcentrum Griekenland onmiddellijk te verlaten.

10.3. De bestreden beslissing motiveert in verband met de gezondheidszorg in Griekenland op goede gronden als volgt:

"• Daar waar u stelde dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, onvoldoende geholpen werd voor een wonde aan uw lip, wordt opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context, nl. het opvangcentrum. Hoewel u stelt dat er bij uw eerste poging geen arts beschikbaar was in het opvangcentrum, blijkt uit uw eigen verklaringen dat u bij een tweede poging wel toegang kreeg tot een arts. Dat deze arts na onderzoek oordeelde dat geen verdere behandeling of zalf noodzakelijk was, kan niet worden beschouwd als een aanwijzing dat u geen toegang had tot toereikende medische zorgen. Daarnaast geeft u aan dat u zelf geen zalf bent gaan kopen bij de apotheek, hetgeen u nochtans noodzakelijk achtte voor uw herstel (CGVS, p. 10-11).
• U stelt voorts dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland in het opvangcentrum onvoldoende medische zorgen kreeg voor een wonde boven uw oog. Hieromtrent wordt opgemerkt dat u wel degelijk door een arts werd onderzocht. Dat de arts oordeelde dat hechtingen niet noodzakelijk waren, volstaat opnieuw niet om aan te tonen dat u geen toegang had tot medische zorg. Hoewel u het niet eens was met deze medische beoordeling, blijkt uit uw verklaringen niet dat u een tweede medische opinie heeft gezocht of dat u zich tot een andere arts heeft gewend. U kwam nooit uit het opvangcentrum voor het zoeken van medische hulp (CGVS, p. 11).
• U haalt aan dat u zowel als verzoeker om internationale bescherming en als begunstigde van internationale bescherming problemen had met uw zicht en pijn had aan uw ogen. Uit uw eigen verklaringen blijkt echter dat men in het opvangcentrum bereid was een afspraak voor u te regelen en dat u enkel de boodschap kreeg dat u diende te wachten. U heeft overigens ook zelf geen initiatief genomen om elders een afspraak te maken bij een oogarts (CGVS, p. 12). Uit het door u neergelegde medische attest van de oogarts, blijkt uit niets dat u voor deze problematiek geen hulp kan ontvangen in Griekenland.
• Voorts blijkt uit uw verklaringen niet dat u de volgens u ontoereikende medische behandeling heeft aangekaart bij een hogere verantwoordelijke binnen het opvangcentrum, noch dat u buiten het opvangcentrum, bijvoorbeeld bij de politie of een andere bevoegde instantie, hierover melding heeft gemaakt (CGVS, p. 12).

• Tot slot verklaarde u dat u geen ziekteverzekering had in Griekenland. Hoewel u beweerde dat u een ziekteverzekering wou aanvragen, blijkt uit uw verklaringen dat u dit niet heeft gedaan. U stelde dat u hoorde dat een ziekteverzekering aanvragen niet mogelijk was, al wist u niet hoe de ziekteverzekering die u wou aanvragen precies heette. Bovendien blijkt dat noch u noch uw broer enige pogingen hebben ondernomen om te informeren naar een aansluiting bij een mogelijke ziekteverzekering (CGVS, p. 11-12). U had zelfs nog nooit van een AMKA gehoord (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u geen toegang kon hebben tot de bestaande ziekteverzekering. De voorwaarden voor het ontvangen van een ziekteverzekering werden hierboven reeds besproken."

Door er in het verzoekschrift te herhalen dat zij problemen had met haar zicht en hierbij opnieuw te verwijzen naar het neergelegde verslag van 26 september 2025 – wat reeds *supra* inhoudelijk werd beoordeeld –, brengt zij geen concrete argumenten aan die een ander licht werpen op bovenstaande motieven die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

De Raad kan aldus niet concluderen dat verzoeksters lichamelijke en/of psychologische problemen heeft die belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Zij zet nergens *in concreto* uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar zou beletten om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van haar medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen.
Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster worden vastgesteld die het haar zodanig moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten.

Aldus brengt verzoekster wat haar persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

10.4. Zo verzoekster beweert dat zij na haar aankomst in België haar ADET en Griekse paspoort verloren heeft op de luchthaven (NPO, p. 11), betreft dit niet meer dan een blote bewering. Zij legt hieromtrent enkel een schrijven van de NMBS neer waarin verzoeksters naam zelfs niet wordt genoemd, waardoor niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat het wel gaat om een aangifte die verzoekster in haar naam zou hebben ingediend. Het kan immers betrekking hebben op eender welk persoon. Bovendien blijkt uit dergelijk bericht enkel dat "*een rugzak*" nog niet werd teruggevonden. Dat het zou gaan om "*haar*" rugzak en dat daarin dan ook haar ADET en Grieks reispaspoort zaten, kan hieruit op geen enkele manier worden afgeleid. Wat er ook van zij, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke wijze verzoekster in staat is een vervangkaart (*replacement card*) te bekomen. Alleszins toont verzoekster niet aan dat zij, sinds haar aankomst in België, enige stappen zou hebben ondernomen om zich te informeren naar het bekomen van dergelijke vervangkaart. Zij toont bovendien niet aan dat zij hiertoe niet in staat zou mogen worden geacht. Verzoeksters ADET is nog geldig tot 12 oktober 2026. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid uiteengezet dat uit de landeninformatie blijkt dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties. Verzoekster betwist dit niet en toont hoegenaamd niet aan dat zij hiertoe al enige stappen zou hebben ondernomen, laat staan dat zij hiertoe moeilijkheden zou hebben ondervonden. De motieven in de betreden beslissing omtrent de verblijfsvergunning en het reispaspoort zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in de landeninformatie die voorligt, en blijven onverminderd overeind.

10.5. Verzoekster verklaart dat zij in Griekenland enkel een ADET en reispaspoort heeft gekregen en nooit een AFM of een AMKA (AD CGVS, deel DVZ, Bijkomende vragen M-status Griekenland, 7 februari 2024). Verzoekster, die Griekenland onmiddellijk verliet zodra zij in bezit werd gesteld van een ADET en reispaspoort, heeft nooit de nodige stappen ondernomen om die documenten te verkrijgen. Ook hier laat zij na aan te tonen dat zij daartoe, rekening houdend met haar persoonlijke situatie, niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest).

Het weze herhaald dat verzoekster in bezit is van een geldige ADET, hetgeen haar toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Uit objectieve informatie blijkt voorts dat personen, die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoekster, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland,*

september 2024, p. 19-20: "*Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.")*. Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland,* september 2024, p. 19). Dit AFM wordt behouden wanneer de betrokkene een internationale beschermingsstatus krijgt toegekend. Wel dient de begunstigde van internationale bescherming, wanneer hij in het bezit wordt gesteld van zijn ADET, een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor om de gegevens van het AFM bij te werken, hetgeen mogelijk is zolang de ADET geldig is (RSA, *Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*, april 2025, p. 20-21). Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat het voor haar niet mogelijk was/is om deze administratieve formaliteit te vervullen. Het komt nochtans aan haar toe om de nodige stappen te ondernemen om haar rechten in Griekenland te doen gelden, wat zij klaarblijkelijk niet gedaan heeft. Gezien de landeninformatie, kan worden aangenomen dat verzoekster, toen ze in Griekenland was, een fiscaal registratienummer ontvangen had waarmee zij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: *"the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed"*). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning.

Hetzelfde geldt voor het sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *"According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires"* (AIDA/ECRE, *Country Report:* Greece, juni 2024, p. 248). Verzoekster toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om haar AMKA aan te vragen en/of te activeren en blijkt hiertoe ook geen enkele moeite te hebben gedaan. Het weze herhaald dat het verzoekster toekomt om de middelen die het recht en haar status haar in Griekenland bieden, terdege te gebruiken, hetgeen zij allerminst aantoont.

Waar verzoekster nog de vereiste benadrukt van het hebben van een wettig verblijf en daarbovenop het aanleveren van bewijs van werkelijk verblijf in Griekenland, alsook van tewerkstelling alvorens een actieve AMKA wordt uitgereikt of een bestaande AMKA opnieuw te activeren, wordt opgemerkt dat een intentieverklaring van een werkgever volstaat, dat het voorleggen van een geldige ADET volstaat als bewijs van wettig verblijf en dat het bewijs van verblijf in het land onder meer kan bestaan uit een huurovereenkomst. Voorts wordt aangestipt dat de beschikbare landeninformatie niet toelaat te concluderen dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het AIDA-rapport van juli 2026, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. De commissaris-generaal concludeert terecht dat uit de voorhanden zijnde bronnen niet blijkt dat om legaal te kunnen werken in Griekenland een actieve AMKA nodig is. Mede gelet op hetgeen hierna wordt uiteengezet in verband met verzoeksters zelfredzaamheid, blijkt niet dat het voor haar onmogelijk zou zijn de nodige documenten voor te leggen nodig voor de activering van de AMKA en evenmin dat zij de periode nodig om haar AMKA te bekomen en te activeren niet zou kunnen overbruggen zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoekster geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen en zoals afdoende uiteengezet *supra*, kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat.

De commissaris-generaal oordeelt in haar aanvullende nota met betrekking tot de AMKA, overeenkomstig de beschikbare landeninformatie, op goede gronden als volgt:

"Het laatste AIDA-rapport dat in juli 2026 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (https://www.amka.gr) bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, maar geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.

Uit bijkomend onderzoek (COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail, van 13 februari 2026, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-aumarche-du-travail) blijkt dat een AMKA.-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géénszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026 en arrest nr. nr. 348 387 van 10 juni 2026).

Toegang tot gezondheidzorg voor begunstigden zonder actieve AMKA blijft zeer moeilijk. Echter wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat begunstigden naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece._acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331_0.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare_; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf)."

Verzoekster toont niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Zoals reeds *supra* vastgesteld, toont verzoekster op geen enkele manier aan dat zij verhinderd werd om toegang te krijgen tot de nodige zorgen vanaf haar erkenning als vluchteling.

10.6. Verzoekster beroept zich in haar verzoekschrift op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Zij volhardt in haar verklaringen aangaande haar ervaringen in Griekenland, wijst op de moeilijke toegang tot huisvesting, gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en taallessen en wijst op algemene landeninformatie aangaande de situatie van statushouders in Griekenland die volgens haar een ernstig risico uitmaken op onmenselijke of vernederende behandeling.

Het gegeven dat verzoekster bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat echter niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing inzake de door verzoekster aangehaalde elementen, die betrekking hebben op haar vrees bij terugkeer naar Griekenland, met reden als volgt gemotiveerd:

"Wat betreft werk:
• U stelt dat u niet kan werken in Griekenland omdat er voor u geen aangepast werk is in Griekenland door hetgeen u heeft meegemaakt. U baseerde uw oordeel op uw eigen inschatting. U heeft immers nooit werk gezocht in Griekenland, noch schreef u zichzelf in in een arbeidskantoor (CGVS, p. 12-13). Op basis van deze elementen kan niet worden vastgesteld dat u als begunstigde van internationale bescherming in

Griekenland geen toegang had tot de arbeidsmarkt, maar wel dat u zelf geen stappen heeft ondernomen om toegang te krijgen.
• Uit niets blijkt dat u niet kan werken in Griekenland. U bent in België immers ook bereid om te werken: u wil, nadat u uw studies heeft afmaakt en u de taal heeft geleerd, werken (CGVS, p. 6).
Wat betreft huisvesting:
• U kon nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend en tot aan uw vertrek zonder probleem in het opvangcentrum verblijven. Alle kosten verbonden aan uw verblijf werden ten laste genomen (CGVS, p. 7 en p. 15). Uw vrees om in Griekenland geen hulp te kunnen krijgen (CGVS, p. 15), is alleszins niet gebaseerd op ervaringen in het verleden.
• Uw stelling dat u geen huisvesting kan betalen in Griekenland (CGVS, p. 13), houdt, in het licht van vorige vaststellingen betreffende werk, geen steek."

De voorgaande vaststellingen zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoekster in het verzoekschrift haar verklaringen uit het persoonlijk onderhoud aankaart, alsook verwijst naar algemene landeninformatie inzake de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, gezondheidszorg en taallessen, kan dit niet volstaan ter weerlegging van de voormelde concrete vaststellingen, waaruit blijkt dat verzoekster een gebrek aan inspanningen heeft geleverd om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland en zij eraan voorbijgaat Griekenland onmiddellijk verlaten te hebben nadat zij het opvangcentrum verliet en nadat zij de nodige documenten had ontvangen.

De Raad benadrukt dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekster verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoeksters verklaringen en gedragingen.

Verzoekster, die Griekenland onmiddellijk heeft verlaten zodra zij in bezit gesteld werd van een ADET en reispaspoort en die op geen enkele wijze aantoont de minste stappen te hebben ondernomen in Griekenland, kan bezwaarlijk aantonen dat zij een werkelijk voornemen had tot het opbouwen van een duurzaam bestaan in Griekenland. De motieven in dit verband zijn pertinent en draagkrachtig en worden integraal overgenomen als volgt:

"Allereerst blijkt uit uw verklaringen geen intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen.
• Het was nooit uw bedoeling om uzelf te vestigen in Griekenland. Griekenland was louter een tussenstop naar België (CGVS, p. 7). Uw broer raadde u aan om naar België te komen (verklaringen DVZ, vraag 33).
• U was louter aan het wachten op uw verblijfsvergunning in het Griekse opvangcentrum omdat u wist dat u geen toekomst had in Griekenland (CGVS, p. 7).
• Hoewel u na uw erkenning in Griekenland nog drie maanden in Griekenland verbleef, bent u nooit buiten het opvangcentrum geweest. U vermoedt dat u in het opvangcentrum kon blijven omdat u een vrouw bent (CGVS, p. 7).
• U probeerde nooit een leven op te bouwen in Griekenland (CGVS, p. 10). U vertrok de dag nadat u uw paspoort ontving uit het land (CGVS, p. 15).
• U zette geen enkele stap om een fiscaal registratienummer of AFM en een sociale zekerheidsnummer te bekomen of AMKA, te bekomen (CGVS, p. 15).
• Ook uw netwerk had de intentie niet om lange tijd in Griekenland te blijven. Hoewel u geen idee had hoe lang uw partner in Griekenland verbleef, vertelde u dat u nooit had gewerkt in Griekenland en louter wachtte op zijn papieren zodat hij kon vertrekken (CGVS, p. 5).
Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen."

10.7. De commissaris-generaal wordt voorts bijgetreden in haar beoordeling dat verzoekster voldoende zelfredzaam is. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande:

"Wat betreft uw zelfredzaamheid en steunnetwerk:
• U behaalde een secundair diploma en studeerde nadien verpleegkunde aan de universiteit waarbij u ook een stage deed in het werkveld (verklaringen DVZ, vraag 11; CGVS, p. 4 en p. 6).
• U toont zichzelf daadkrachtig daar u in de toekomst graag uw studie verpleegkunde wil afmaken, de taal wil leren en nadien wil werken (verklaringen DVZ, vraag 28; CGVS, p. 6).
• U maakte vriendinnen in het opvangcentrum in Griekenland (CGVS, p. 11 en p. 15).

• U kreeg in Griekenland reeds steun van uw broer A.A.A.M. (…), erkend vluchteling, die in België verblijft. Hij betaalde uw reis van Griekenland naar België (CGVS, p. 6). Er zijn geen indicaties dat hij u bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen steunen. Het verzoek van uw broer W. werd in België niet-ontvankelijk verklaard omdat hij een beschermingsstatuut heeft in Griekenland."

Inmiddels werd het beroep dat verzoeksters broer W. heeft ingediend tegen zijn beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) verworpen door de Raad op 16 september 2026 in arrest nr. 353 068. Verzoekster toont voorts niet aan dat haar echtgenoot, die ook reeds een beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland, in België over een verblijfsrecht beschikt. Zij heeft aldus een netwerk van zowel haar broer als haar echtgenoot.

Verzoeksters zelfredzaamheid, gepaard met haar korte verblijf in Griekenland, noopt tot de conclusie dat zij geen enkele intentie had om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen, ook al beschikte zij over de daartoe benodigde capaciteiten.

Nu verzoekster beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van haar vluchtelingenstatus, kan zij bezwaarlijk stellen dat zij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Verzoekster toont met haar algemeen betoog in haar verzoekschrift en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal niet aan dat zij haar rechten in Griekenland niet zou kunnen doen gelden. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoekster onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt zij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat haar rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat verzoekster over voldoende zelfredzaamheid en een netwerk beschikt opdat zij zich opnieuw zou kunnen vestigen in Griekenland.

10.8. Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekster, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekster maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt haar in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoekster toont in het bijzonder niet aan dat het voor haar onmogelijk was en is om stappen te ondernemen en haar AFM en AMKA te bekomen (zie *supra*).

10.9. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog stelt dat het onveilig is in Griekenland, dat ze het slachtoffer werd van seksueel geweld in het opvangcentrum en dat zij vreest om bij terugkeer opnieuw slachtoffer te worden (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.5, NPO, p. 7, 9, 10 en 15), moet worden bemerkt dat verzoekster zelf heeft aangegeven dat zij geen klacht heeft ingediend bij de politie (NPO, p. 7-8). Er zijn geen indicaties aanwezig in het rechtsplegingsdossier die nog maar doen vermoeden dat verzoekster hiertoe op enige wijze werd verhinderd. Bovendien kan uit haar verklaringen niet worden afgeleid dat het opvangcentrum niet bereidwillig zou zijn geweest om haar te helpen. Verzoekster geeft immers aan dat zij terechtkon bij een soort aanspreekpunt binnen het centrum en dat zij werd meegedeeld dat ze haar verder zouden informeren zodra er nieuwe ontwikkelingen waren (NPO, p. 8). Ook na het tweede incident zou zij het centrum hierover geïnformeerd hebben en zouden ze haar hebben laten weten dat ze het gingen opvolgen en contact met haar opnemen zodra er nieuws zou zijn (NPO, p. 9). Op geen enkele manier kan aldus enige onbereidheid in hoofde van het opvangcentrum worden ontwaard. Ook van dat incident deed verzoekster geen aangifte bij de politie en toont zij wederom niet aan dat zij hiertoe op enige manier zou zijn verhinderd (*ibid*.). Bovendien wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden gewezen dat de problemen die verzoekster gekend zou hebben, zich enkel voorgedaan hebben in het opvangcentrum en geen verband houden met de Griekse samenleving in het algemeen te meer nu haar bewering, als zou het buiten het opvangcentrum niet veel beter zijn, enkel op haar vermoeden rust, gezien zij geen enkele inspanning geleverd heeft om huisvesting en werk te vinden en zij besloot Griekenland onmiddellijk te verlaten nadat zij het opvangcentrum diende te verlaten. Verzoekster, die nooit getracht heeft bescherming te zoeken, maakt niet aannemelijk dat de Griekse autoriteiten haar de nodige bescherming niet zouden kunnen of willen bieden. Waar verzoekster nog stelt dat er sprake is van een tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing, gaat zij uit van een verkeerde lezing; er wordt enerzijds erkend dat verzoekster zich gericht heeft tot een aanspreekpunt binnen het

opvangcentrum, maar anderzijds wordt erop gewezen dat zij geen aangifte gedaan heeft bij de politie, wat strookt met haar verklaringen.

De Raad merkt ten overvloede nog op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekster niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

10.10. Waar verzoekster bij haar pleitnota nog een bijlage 19*ter* voegt en erop wijst dat haar zoon de Belgische nationaliteit heeft, doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing hieromtrent, namelijk dat het loutere feit dat zij een familielid is van een Belgisch kind, niet tot gevolg heeft dat de Belgische autoriteiten ertoe gehouden zijn om haar internationale bescherming te verlenen. Evenmin heeft dit tot gevolg dat haar beschermingsverzoek niet meer niet-ontvankelijk zou mogen worden verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het komt aan verzoekster toe de geëigende procedure in te leiden, wat zij blijkens de bijlage 19*ter* ook gedaan heeft. De bevoegde autoriteiten zullen hieromtrent een beslissing moeten nemen.

11. Verzoekster klaagt nog aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien werkdagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (*cf.* RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoekster maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht om deze reden dan ook niet aannemelijk. Bovendien kan verzoekster niet voorhouden te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

12. In de mate verzoekster aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekster actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont zij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

13. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoekster, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in haar geval aan te tonen dat haar levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoekster toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij toont niet aan dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

14. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt *in casu* gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, QY t. Bondsrepubliek Duitsland, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of zij nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of een verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekster in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.

Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347. Aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven.

Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	I. FLORIO